

РОЗДІЛ 1

Переддень нового року припав на неділю. Було б не так клопітно, якби моя бабуся не вважала «і зберуться вони всією родиною на сімейний недільний обід» непорушною заповіддю чи якби дядько Ріо не призначив сам себе розливачем вина.

А вина було чимало.

Коли ми вже прибирали зі столу, стало очевидним, що ніхто з дорослих не в змозі найближчим часом самотійно поїхати додому. Зважаючи, що в батька семеро братів-сестер і всі одружені та мають по кілька дітей на десяток чи більше років старших за мене, «дорослих» був цілий натовп. Несучи стос тарілок на кухню, я чула, як декілька суперечок за моєю спиною тонули в оглушливому реготі.

Збоку все видавалося хаосом. Але, як для профайлера, все просто. Легко зрозуміти. Легко побачити сенс. Бо це — родина.

Така собі родина, юрба членів сім'ї, особистості яких проглядались у кожній деталі: у заправлених і незаправ-

лених сорочках і надщерблених тарілках, з якими, втім, обходяться з любов'ю.

— Кессі, — мій двоюрідний дід обдарував мене добродушною, п'яною усмішкою, коли я прямувала на кухню. — Сумуєш за ріднею, га? Приїхала провідати старого дядька Ріо!

Як відомо всім у цьому будинку, останні пів року я брала участь у програмі для обдарованих дітей, організованій за урядові кошти. Така собі школа закритого типу. І частково це правда.

Більш-менш.

— Де там! — бабуся заперечливо вигукнула в бік дядька Ріо, забираючи в мене з рук купу тарілок і перекладаючи їх у мийку. — Кессі повернулася не до старих дурнів, які забагато п'ють і надто голосно розмовляють. — Нонна закотила рукави й обернулася до крана. — Вона приїхала побачитися з бабцею. Як компенсація, що не телефонувала їй так, як мала б.

Два закиди, щоб змусити почуватися винною. Два зайці одним пострілом. Загалом же дядько залишився незворушним. А я, з іншого боку, відчула небажану провинку й долучилася до бабці за мийкою.

— Ану, — мовила. — Дай-но я.

Бабуся стала буркотіти, але відступилася. Чомусь мене втішало, що вона лишилася такою, як завжди: трохи квочка, трохи диктаторка, яка править родиною запіканкою з макаронів та залізним кулаком.

«Однаке я вже не та, що колись, — я не могла відкараскатись від цієї думки. — Я змінилась». У нової Кассандри Гоббс побільшало шрамів у прямому й переносному сенсах.

— Вона сердиться, коли не отримує від тебе звісток багато тижнів, — розтлумачив мені дядько Ріо, киваючи на Нонну. — Та, може, ти маєш справи? — він аж засяяв у передчутті, не зводячи з мене очей кілька секунд. — Серцеїдка! — заявив. — Скількох парубків ти від нас тепер приховуєш?

— Немає у мене хлопця.

Дядько Ріо вже роками закидає мені, що приховую від нього хлопців. Але сьогодні — перший та єдиний раз, коли він має рацію.

— Ти, — Нонна тицьнула лопаткою, котра нізвідки з'явилась у її руці, в обличчя дядькові Ріо. — Геть.

Він невпевнено глянув на лопатку. Але стояв на своєму.

— Забирайся!

За три секунди ми з бабцею опинились на кухні на самоті. Вона стояла, спостерігаючи за мною проникливим поглядом, вираз її обличчя дещо пом'якшав.

— Хлопчина, який забирав тебе звідси минулого літа, — повела вона, — на гарній машині... Добре цілується?

— Нонно! — гаркнула я.

— У мене восьмеро дітей, — відповіла бабця. — Я знаюся на тому, як цілуватися.

— Ні, — швидко відповіла я, тручи тарілки й силкуючись не бачити забагато в цих словах. — Між мною і Майклом не... Ми не...

— Угу, — озвалася бабця з розумінням, — не надто добрі його цілунки. — Втішаючи, вона поплескала мене по плечі. — Молодий ще. Є чого повчитися!

Ця розмова жахала мене з багатьох причин, зокрема тому, що цілувала я не Майкла. Однак, якщо Нонна вважала, що телефонувала я додому нечасто й із такими

тривалими проміжками через те, що поринула в муки підліткового кохання, я не заперечувала.

Цю пігулку легше проковтнути, ніж правду: я поринула у світ мотивів та жертв, убивць і тіл. Я була в полоні. Двічі. Прокидаючись уночі, я досі мучуся від спогадів про стяжки, що впиваються в зап'ястки, й звуку пострілу, що стоїть у вухах. Часом, заплющуючи очі, бачу, як виблискує лезо ножа.

— Ти щаслива в тій своїй школі? — бабця щосили намагалася говорити безтурботно. Але мене не обдуриш. Я мешкала з бабцею по батьковій лінії впродовж п'яти років, перш ніж долучилася до програми «Самородків». Вона прагнула, щоб я жила щасливо і в безпеці. Вона прагнула, щоб я жила *тут*.

— Так, — відповіла я бабці, — щаслива. — І не збрехала. Вперше в житті, я відчувала, що знайшла своє місце. Серед моїх друзів-самородків таких самих, як я. Тепер я не мала вдавати, що є кимось іншим, ніж насправді. Не могла, навіть якби захотіла.

У будинку, повному людей, які бачать те, чого не бачать інші, неможливо нічого приховати.

— Маєш гарний вигляд, — неохоче зазначила Нонна. — Уже кращий, після того як я тебе тиждень відгодовувала, — і знову почала бурчати, а потім ласкаво штурнула мене вбік і стала на моє місце домивати посуд. — Складу тобі торбу харчів, коли їхатимеш, — заявила. — Хлопчина, який тебе забирав, надто кістлявий. Може, краще цілуватиметься, коли матиме трохи плоті на кістках.

Фе.

— Хто тут про поцілунки розмовляє? — пролунав голос з одвірка. Я обернулася, гадаючи, що побачу одного

з батькових братів. Але натомість побачила тата. Завмерла. Він мешкав у Європі, тож ми не сподівались зустрітись з ним ще кілька днів.

Я вже понад рік з ним не бачилася.

— Кессі, — батько привітав мене силуваною усмішкою, значно стриманішою за щирі.

Думками повернулася до Майкла. Він би точно зрозумів напруження, що видніється на батьковому обличчі. Натомість я — профайлерка. І можу за добіркою найдрібніших деталей: вмістом валізи людини, словами, якими вона вітається, — скласти докладну картину: ким є людина, чого прагне, як поводитиметься за певних обставин.

Але що криється за недоусмішкою? Які емоції приховує мій батько? Чи спалахнув у ньому вогник вдячності чи гордості, чи бодай якесь батьківське почуття, коли він подивився на мене?

Цього я не знала.

— Кассандро, — докірливо мовила бабця, — привітайся з татом. — Та перш ніж я встигла що-небудь промовити, бабця охопила його руками й міцно пригорнула. Поцілувала, потім ляснула кілька разів і знов поцілувала. — Ти рано повернувся, — врешті відринула Нонна від блудного сина. Пильно глянула на нього. Мабуть, саме так вона дивилася на нього, коли той малим тягнув бруд на її килим. — Чому?

Батько знову перевів погляд на мене.

— Я мав побалакати з Кессі.

Бабця примружилася.

— І про що це ти хочеш поговорити з Кессі? — штурхнула та сина в груди. Не раз. — Вона щаслива в новій школі зі своїм кістлявим бойфрендом.

Я ледве зауважила її репліку. Вся моя увага була прикута до батька. Він мав трохи скуйовджений вигляд, ніби не спав уночі. Й унікав зазирати мені у вічі.

— Що таке? — спитала я.

— Та нічого, — мовила бабця тоном, яким зазвичай шериф проголошує смертний вирок. — Нічого не сталося, — вона обернулася знову до батька і наказала: — Скажи їй, що нічого не сталося.

Батько, перетнувши кімнату, ласкаво взяв мене за плечі. *А зазвичай ти не буваєш таким ласкавим.*

Подумки я перебрала все, що знаю про нього. Наші стосунки, те, яка він людина, те, чому взагалі заявився сюди. Відчуття, ніби у шлунок хтось свинцю накидав. І раптом я змогла чітко передбачити, що він зараз скаже. Це усвідомлення мене спаралізувало. Я не могла дихати. Навіть кліпнути не могла.

— Кессі, — ласкаво заговорив батько. — Йдеться про твою матір.

РОЗДІЛ 2

Є різниця між «вважають загиблою» та «загибла», різниця між тим, коли заходиш у гримерку, замашену кров'ю матері, та тим, коли тобі скажуть після п'яти нескінченних років, що знайшли її тіло.

Коли мені було дванадцять, тринадцять, чотирнадцять років, я молилася щоночі, щоб знайшли мою матір, щоб виявилось, що поліція помилилася, щоб попри всі докази, море крові, яку вона втратила, маму знайшли. Живою.

Згодом я облишила сподівання й стала молитися, щоб відповідні органи знайшли її тіло. Уявляла, як мене викличуть на впізнання останків. Уявляла, як прощатимусь. Як ховатиму її.

Але такого я не уявляла.

— Вони припускають, що це вона? — спитала я тоненьким голосом, утім доволі упевненим. Ми з батьком сиділи по різні боки садової гойдалки, лише вдвох, адже в садибі бабусі це місце найбільш відповідає тому, яке можна вважати усамітненим.

— Місце правильне, — відповів він, не зводячи на мене очей, вдивляючись у ніч. — І час. Вони хочуть звірити знімки зубів, але ви так багато переїжджали. — І раптом він ніби здогадався, що все це я вже знаю.

Материні стоматологічні записи важко буде знайти.

— Вони ось що знайшли, — батько простяг мені тоненький срібний ланцюжок. На ньому висів маленький червоний камінець.

У мене застрягла грудка в горлі.

Її.

Я скотнула, відкидаючи думку, ніби могла позбутися її, лише забажавши цього. Батько хотів віддати мені прикрасу, але я заперечно похитала головою.

Її.

Я знала, що моя мати, найпевніше, померла. Я знала це давно. Проте цієї миті, побачивши ланцюжок, який вона носила того вечора, відчула, як мені перехопило подих.

— Це речовий доказ, — вичавила з себе я, — поліція не мала б його тобі віддавати. Це доказ.

І що вони собі думали? Я пропрацювала у ФБР лише пів року. Майже впродовж усіх цих місяців я перебувала осторонь, та навіть так розуміла, що не можна розривати низку доказів лише задля того, щоб напівосиротіла дівчина отримала річ, яка належала її матері.

— На ланцюжку не знайшли жодних відбитків, — запевнив мене батько. — Нічого, що можна було б вважати доказом.

— Скажи поліції, нехай заберуть, — пробурмотіла я, підводячись і підходячи до краю ганку. — Може, їм стане в пригоді. Для впізнання.